

Arrest

**nr. 87 600 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 10 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VERVENNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker diende op 28 januari 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 5 juli 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 69 153 van 25 oktober 2011, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 10 februari 2012.

1.3. Op 10 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde J. U. (...) Uren

geboren te Ljuboten , op (in) 11.03.1974

van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.02.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 28.01.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 06.07.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 28.10.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 10.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een bewijs van ontwapening voorlegt (zonder datum). Overwegende dat het document geen datum vermeldt en er als zodanig geen duidelijkheid bestaat over de afgifte van het document. Overwegende dat betrokkene zijn lidkaart van de UCK dd. 15.08.2001 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voor had kunnen brengen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer bovenstaande documenten meergegeven zou hebben aan een vriend van betrokkene die vanuit Macedonië naar België reisde. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene een fax van een verklaring van de politieke partij BDK voorlegt die hij via een vriend van zijn broer ontvangen zou hebben waarin verklaard wordt dat betrokkenen geen amnestie gekregen zou hebben in Macedonië. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn broer vernomen heeft dat er drie maanden geleden een arrestatiebevel op naam van betrokkene wegens terrorisme afgevaardigd zou geweest zijn. Overwegende dat de broer van betrokkene dit document niet gekregen zou hebben aangezien hij geweigerd zou hebben te tekenen voor ontvangst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer hem tijdens telefonisch contact verteld zou hebben dat de politie twee keer per maand langs zou gaan bij hen op zoek naar betrokkene, en dat ze ook bij de burens navraag zouden doen over betrokkene. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

Do bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn enig middel op

- Schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980;
- Schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980;
- Schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en manifeste beoordelingsfout”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“DOORDAT,

Tegenpartij meent dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging kan worden genomen. Zij meent dat er geen sprake is van nieuwe gegevens met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen.

TERWLIL,

De bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken:

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Betreffende de toepassing van deze bepaling, kan gerefereerd worden naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit het volgende blijkt (vb. arrest 57 933 van 16 maart 2011):

“De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Er moet worden onderlijnd dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Tegenpartij meent dat het bewijs van ontwapening geen datum draagt waardoor er geen duidelijkheid bestaat over de afgifte van het document. Zij meent dat de lidkaart met datum 15.08.2001 reeds kon worden voorgelegd. Zij meent dat de verklaring van de politieke partij BDK betreffende amnestie daar het een faxbericht betreft niet op een adequate manier beoordeeld kan worden.

Tegenpartij overschrijdt op grond van voorgaande duidelijk haar beperkte bevoegdheid zoals opgenomen in voormelde bepaling. Immers, zij staart zich blind op de data welke de documenten dragen of niet dragen, terwijl artikel 51/ van de wet de omzetting is van artikel 32 van de RICHTLIJN

2005/85/EG VAN DE RAAD van 1 december 2005 (infra) waarin het gaat over nieuwe elementen of bevindingen!

Binnen het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, moet de beslissing tot weigering van inoverwegingname bijgevolg de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en zij moet afdoende zijn.

De rechtspraak van de Raad van State is duidelijk voor wat betreft de kwaliteit van de motivering van administratieve beslissingen:

« Le controle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinente des motifs » (RvS, 25 april 2002, n°105.385).

Uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 72 524 van 23 december 2011, RvV nr. 72 457 van 22 december 2011) volgt betreffende de formele motiveringsplicht:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Doordat tegenpartij haar bevoegdheid, zoals beperkt in artikel 51/8 van de Wet, overschrijdt, is de aangevochten beslissing dan ook in rechte niet afdoende gemotiveerd.

Een schending van de motiveringsplicht is bijgevolg aangetoond.

Artikel 51/8 van de wet:

Tegenpartij steunt haar weigering naar alle waarschijnlijkheid op artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980.

Betreffende de toepassing ervan, kan gerefereerd worden naar de rechtspraak van (ex: arrest 57 933 van 16 maart 2011) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit het volgende blijkt:

De nieuwe gegevens waarvan sprake moeten volgens de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Zoals hierboven reeds aangehaald bepaalt RICHTLIJN 2005/85/EG VAN DE RAAD van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus stelt echter in artikel 32 (omgezet in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet) het volgende in verband met opeenvolgende asielverzoeken:

3. Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er, sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de in lid 2, onder b), bedoelde beslissing inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG.

4. Indien na het in lid 3 bedoelde voorafgaande onderzoek nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II.

De richtlijn spreekt uitdrukkelijk over nieuwe elementen of bevindingen sinds de voorgaande beslissing ten gronde.

Verzoeker legt nieuwe elementen voor waaruit nieuwe bevindingen blijken:

- *Een niet gedateerd, maar authentiek bewijs van ontwapening waaruit blijkt dat verzoeker deel uitmaakte van de betreffende strijdkrachten. Dit document werd nog niet overgelegd en draagt geen datum zodat het in elk geval als nieuw gegeven moet worden weerhouden.*
- *Een lidkaart van de UCK van 15.08.2001 waaruit dit eveneens blijkt.*
- *Een faxbericht inhoudende een verklaring van de politieke partij BDK dat verzoeker geen amnestie kreeg in Macedonië. Intussen heeft verzoeker het origineel bekomen (stuk 2) zodat het faxbericht wel degelijk een begin van bewijs uitmaakt. Indien verzoeker inderdaad geen amnestie zou hebben verkregen dan zou dit betekenen dat ofwel verzoeker niet heeft kunnen genieten van de amnestiewet en dus nog steeds gezocht wordt, ofwel dat verzoeker oorlogsmisdadiger is. Deze tweede hypothese zou dan volgen uit de a contrario redenering welke volgt uit de beslissing van het CGVS betreffende de eerste asielaanvraag. In de beslissing van het CGVS van 5.7.2011 staat immers dat de amnestiewet 'daadwerkelijk werd toegepast en inmiddels volledig ten uitvoer is gebracht, met uitzondering voor diegenen die oorlogsmisdaden hebben begaan' (§2, p.2 beslissing CGVS van 5.7.2011). In elk geval werd op geen enkele wijze, en al helemaal niet door tegenpartij, aangetoond dat verzoeker oorlogsmisdaden heeft begaan zodat er vooralsnog moet worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft kunnen genieten van de amnestiewet zodat het aannemelijk is dat hij nog steeds wordt gezocht in zijn herkomstland voor zijn activiteiten in het kader van UCK.*

Deze informatie of vaststelling maakt duidelijk een nieuw element of bevinding uit zoals bepaald in voormelde Richtlijn.

Een richtlijn-conforme interpretatie van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 moet er dan ook toe leiden dat de asielaanvraag van verzoeker in overweging wordt genomen en verder wordt behandeld.

Bovendien bestaat er geen enkele andere beroepsmogelijkheid zodat verzoeker enkel een nieuwe aanvraag kon indienen ten einde de nieuwe bevindingen aan zijn relaas te voegen.

De stukken zijn bijgevolg relevant en bevatten ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet:

Er is duidelijk sprake van een nieuw element of nieuwe bevinding in de zin van een richtlijn-conforme interpretatie van artikel 51/8 van de wet zodat tegenpartij de aanvraag in overweging had moeten nemen.

De bestreden beslissing schendt de in het enige middel aangevoerde beginselen en bepalingen. Dat het middel ernstig is."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van:

- *art. 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991*
- *art. 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet,*
- *het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsbeginsel,*
- *manifeste beoordelingsfout.*

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven zoals vervat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van

de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De verwerende partij laat verder gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Verwerende partij benadrukt dat verzoeker kennelijk uit het oog verliest dat wanneer hij een tweede of latere asielaanvraag indient, hij dient te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...]" en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker poogt vaag en summier voor te houden dat de stukken die hij heeft voorgelegd nieuwe elementen betreffen, doch hij blijft in gebreke om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en aan te tonen om welke reden deze elementen als nieuw in de zin van art. 51/8 van de wet (zie hierboven) zouden moeten worden aangezien.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde dienomtrent terecht het volgende gesteld:

"Overwegende dat betrokkene op 28.01.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 06.07.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (GGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 28.10.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 10.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een bewijs van ontwapening voorlegt (zonder datum). Overwegende dat het document geen datum vermeldt en er als zodanig geen duidelijkheid bestaat over de afgifte van het document. Overwegende dat betrokkene zijn lidkaart van de UCK dd. 15.08.2001 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voor had kunnen brengen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer bovenstaande documenten meergegeven zou hebben aan een vriend van betrokkene die vanuit Macedonië naar België reisde. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te slaven. Overwegende dat betrokkene een fax van een verklaring van de politieke partij BOK voorlegt die hij via een vriend van zijn broer ontvangen zou hebben waarin verklaard wordt dat betrokkene geen amnestie gekregen zou hebben in Macedonië. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn broer vernomen heeft dat er drie maanden geleden een arrestatiebevel op naam van betrokkene wegens terrorisme afgevaardigd zou geweest zijn. Overwegende dat de broer van betrokkene dit document niet gekregen zou hebben aangezien hij geweigerd zou hebben te tekenen voor ontvangst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer hem tijdens telefonisch contact verteld zou hebben dat de politie twee keer per maand langs zou gaan bij hen op zoek naar betrokkene, en dat ze ook bij de burens navraag zouden doen over betrokkene. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste

asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980."

De gemachtigde is aldus in de bestreden beslissing ingegaan op alle elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag van 10.02.2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht. De gemachtigde oordeelt echter dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, nu hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van aard om zijn werkelijke identiteit te bewijzen, of dat kan aantonen dat verzoeker werkelijk in Afghanistan heeft verbleven of dat er in zijn hoofd een ernstige vrees voor vervolging bestaat.

De tweede asielaanvraag wordt derhalve niet in overweging genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat verweerder zich niet over de bewijskracht van de elementen mag uitspreken.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek — een onderzoek ten gronde — te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6).

In die optiek is de bevoegdheid van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987).

De door verzoeker voorgelegde stukken (lidkaart, fax en bewijs van ontwapening) zijn weliswaar nieuw in de zin dat het voor het eerst wordt voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat een dergelijke documenten niet in staat zijn de door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Statenlozen genomen beslissing te weerleggen.

De gemachtigde oordeelde geheel terecht in de bestreden beslissing dat:

- het bewijs van ontwapening niet gedateerd is, zodat niet bewezen is of dit een nieuw stuk is,
- de lidkaart van de UCK dateert van voor de laatste fase van verzoekers (beëindigde) asielprocedure,
- de verklaring van de BDK een faxbericht betrof, dat niet op zijn authenticiteit kan worden beoordeeld.

Verzoeker ontkent niet dat het door hem voorgelegde bewijs van ontwapening inderdaad niet gedateerd is. Verzoeker meent dat uit dit gebrek aan datum moet worden afgeleid dat het een nieuw gegeven betreft. Verzoeker dwaalt. Overeenkomstig art. 51/8 Vreemdelingenwet kan een navolgende asielvraag slechts in overweging worden genomen, wanneer wordt aangetoond dat er nieuwe gegevens voorhanden zijn. Het is aan verzoeker om dit bewijs te leveren. Verzoeker toont met een ongedateerd stuk niet aan dat dit stuk dateert van na de beëindiging van zijn asielprocedure.

Verzoeker ontkent verder ook niet dat de door hem voorgelegde lidkaart van de UCK dateert van 15.08.2011, en dus van voor de beëindiging van de laatste fase van zijn asielprocedure. Verzoeker slaagt er niet in de motieven de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker betwist verder ook niet dat de verklaring van de BDK een faxbericht betrof. Verzoeker legt pas in het kader van onderhavige procedure het origineel voor. Dit stuk werd niet eerder aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ter kennis gebracht.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Door de relevantie van de voorgelegde stukken te onderzoeken, maakt de gemachtigde zich geenszins schuldig aan een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Hierbij moet worden geduoid dat het niet kennelijk onredelijk of strijdig is met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet om stukken die een gebrekkige bewijswaarde hebben niet als nieuwe gegevens te beschouwen. Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen immers geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

In artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking op bewijsmiddelen, maar slaat het ook op de inhoud van die gegevens (RvS 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053).

Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen zonder dat deze aannemelijk worden gemaakt door concrete stukken.

Door de gemachtigde werd geenszins zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden. Verzoekers beschouwingen zijn dienaangaande niet ernstig.

'De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat zij besluit dat hij "bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980" en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt.

Waar verzoeker stelt dat het volledig onder de bevoegdheid van het CGVS valt om het aangevoerde bewijs te beoordelen wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing ook niet inhoudelijk uitspreekt over de asielaanvraag van verzoeker en het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, ertoe beperkt te beslissen om de tweede asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van verzoeker betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren werden gebracht.'

(RvV nr. 42 565 van 29 april 2010)

Verzoekers beschouwingen in zijn inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht werd genomen.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel van verzoeker kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.(...)”

2.5. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de betrokken gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

2.6. Betreffende het door verzoeker neergelegde bewijs van ontwapening oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat dit document geen datum vermeldt en dat er als dusdanig geen duidelijkheid bestaat over de afgifte van het document. Verzoeker betwist dit niet maar is de mening toegedaan dat *“Dit document werd nog niet overgelegd en draagt geen datum zodat het in elk geval als nieuw gegeven moet worden beschouwd”*. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn betoog. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.5. Een nieuw element is een element dat betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Doordat het stuk geen datum draagt kan dit niet nagegaan worden en kan het derhalve niet als een nieuw element beschouwd worden. De bewijslast inzake het aantonen van het nieuwe karakter van een gegeven ligt bij de verzoekende partij. Het is niet aan de verwerende partij om

de datum van dit stuk te gaan achterhalen ten behoeve van de verzoekende partij. Door louter voor te houden dat men niet eerder over een document kon beschikken wordt alleszins niet aangetoond dat dit document betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (cfr RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

2.7. Voor wat betreft de door verzoeker neergelegde lidkaart van de UCK van 15 augustus 2001 oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker dit stuk reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen. Verzoeker brengt hiertegen niets in anders dan zijn overtuiging dat het wel degelijk een nieuw element is. Ook hier dient de Raad te herhalen dat een nieuw element een element is dat betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De lidkaart dateert van 15 augustus 2001 en verzoeker had ze derhalve kunnen aanvoeren bij de in punt 1.1. vermelde procedures bij de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad, minstens laat verzoeker na uiteen te zetten waarom hij dit stuk niet eerder had kunnen aanbrengen. Dit alles klemmt des te meer aangezien de Raad aan de hand van de in punt 1.1. geciteerde beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vaststelt dat verzoeker een lidkaart van het UCK-M van 1 september 2001 had aangebracht waarbij geoordeeld werd dat dit geen enkele bewijs oplevert van het feit dat verzoeker omwille van dit lidmaatschap vervolgd wordt. Aan deze beoordeling werd geen afbreuk gedaan in het in punt 1.1. geciteerde arrest.

2.8. Voor wat betreft het door verzoeker neergelegde faxbericht *“van een verklaring van de politieke partij BDK” die hij via een vriend van zijn broer ontvangen zou hebben waarin verklaard wordt dat betrokkenen geen amnestie gekregen zou hebben in Macedonië*” oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris, *“Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan”*. Om aan te tonen dat deze beoordeling geen hout snijdt, voegt verzoeker het origineel document aan zijn verzoekschrift toe, poneert hij dat het faxbericht een begin van bewijs vormt en wijst hij op het belang van dit document aan de hand van een *“a contrario-redenering welke volgt uit de beslissing van de CGVS betreffende de eerste asielaanvraag (...)”*.

2.9. De Raad treedt in deze op als annulatierechter en kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing besluiten op basis van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en die verzoeker had kunnen voorleggen. Minstens blijft hij in gebreke aan te tonen waarom hij het origineel stuk *“van een verklaring van de politieke partij BDK”* dat hij bij zijn verzoekschrift voegt, niet had kunnen voorleggen bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag. Dit alles klemmt des te meer aangezien het stuk als datum *“06.02.2012”* draagt daar waar verzoekers tweede asielaanvraag dateert van 10 februari 2012. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet sluit voorts niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een *“ernstige aanwijzing”*, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris in casu dat de herkomst en de authenticiteit niet kan worden nagegaan van een faxbericht, kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd aangezien dit gemakkelijk met allerlei knip- en plakwerk kan worden vervalst (cfr RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135).

2.10. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de beoordeling in de bestreden beslissing van de informatie die hij zou ontvangen hebben via telefonisch contact met zijn broer.

2.11. De Raad dient globaal te concluderen dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat de door hem aangevoerde elementen wel degelijk nieuwe elementen zijn, maar hiermee, met zijn hierboven besproken betoog en met de verwijzing naar rechtspraak van de Raad inzake de algemene toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie kwam dat

“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”. Met de algemene verwijzing naar artikel 32 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus toont verzoeker niet aan dat de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris van de door verzoeker aangebrachte elementen ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag in casu op een niet richtlijn conforme wijze is geschied.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. EKKA